

Húsvét VI. vasárnapja.

A mi tanúságtételünk Krisztus mellett

K.K.T. Áldozócsütörtök evangéliuma a hitet mint elengedhetetlen feltételt az üdvösségre hirdeti, amikor Krisztus búcsúbeszédében küldetést ad tanítványainak e szavakkal. Elmenvén az egész világra hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki nem, elkárhozik. A most felolvasott szent evangélium tovább megy a hitnek, a krisztusban való meggyőződésnek magyarázatában. Krisztus az őt követőket tanúságtételre hívja fel tanítása mellett, más szóval megköveteli, hogy a hitet nem csak elfogadjuk és magunkba rejtjük, hanem azt adott alkalommal valljuk is meg, külsőleg is, beszéddel, példánkkal, cselekedetünkkel is ha a sors úgy kívánja vérünk ontásával is.

Noha az anyaszentegyház nyíltan hirdette és hirdeti mindig, tanítja mindenki által könnyen érthető szavakkal, hogy katolikus keresztény embernek nem elég csupán belsőképpen hinni, hanem szent hitét, belső meggyőződését külső képpen is meg kell vallania, e pont közül általában két féle felfogás tapasztalható, mely két téves felfogás irányába terelik a hívek egy részét. Vannak katolikus hívek, akik a hitet teljesen a szív ügyének tekintik, a hit külső megnyilvánulását teljesen feleslegesnek tartják. És vannak ezzel szemben olyanok, akik éppen az ellenkezőjét követik, akik a hitet csak a külsőségekben látják. Pedig a hit mint belső meggyőződés és külső megnyilvánulás annyira összetartoznak, hogy nem lehet őket elválasztani. Ha van hitem, vallásos meggyőződésem, akkor ha ez igazi krisztusi hit és meggyőződés, föltétlenül külső viselkedésem, beszédemben, és emberekkel való magatartásomban is meg kell nyilvánuljon. Az Úr Jézus mondta tanítványainak, követőinek: Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város. Sem gyertyát nem gyújtanak azért, hogy a véka alá tegyék, hanem a gyertyatartóra, hogy világosodjék mindazoknak, kik a házban vannak. Úgy világosodjék a ti világosságotok (hitetek) az emberek előtt, hogy lássák jócselekedeteiteket, és dicsőítsék Atyátokat, ki a mennyben vagy. Krisztusnak eme szavai világosan és félremagyarázhatatlanul megjelölik a helyes irányt, és ettől letérni csak a hit megtagadása árán lehet.

Krisztus szavainak igazsága mellett tanúskodik a józan emberi ész is. Az ember testből és lélekből áll. Az érzések hullámai keresztüljárják az emberi lelket, hol öröm, jó érzés, hol bánat formájában. A lélek érzelmei pedig kifelé is megnyilvánulnak. Arcunkról

leolvasható, ha örömünk vagy bánatunk van. S csak a hittel, az ember legnemesebb érzelmével volnánk másképpen?

Csak éppen a hitnek kellene megmaradnia belső érzelemnek, meggyőződésnek, minden külső megnyilvánulás nélkül?

Vagyis, mindennapi beszédre átvéve: ha valaki önmagával el akarná hitetni, hogy neki igenis van hite, vallásos meggyőződése, de külsőleg a legkisebb mértékbe sem látszik meg rajta, hamis az ő hite és önmagát csapja be. De érvényes a tétel úgy megfogalmazva, hogy ha valaki mind olyan cselekedetet végez, melyből talán mások arra következtetnek, hogy hite van, de teszi ezt meggyőződés nélkül, pusztán csak szokásból, vagy a látszat kedvéért, megcsalja önmagát és másokat, de nem a szíveket vizsgáló Istent, aki nem csak cselekedeteinket látja, hanem benső meggyőződésünket is, amellyel végezzük azt.

Egészen aprópénzre váltva, a mindennapi életre átvéve annyit jelent ez: ha templomba vagy kereszt mellett elmenve kalapot emelek, vagy keresztet vetek, de anélkül hogy rágondolnék arra: most hitemet vallom meg, lehet ez szép szokás, de még nem hitvallás. Vagy templom és kereszt mellett elmenve, rágondolok ugyan arra, hogy itt az Úr Jézus lakik, ez az Úr Jézusnak, az én megváltómnak keresztje, de egyébként semmi külső jelét nem adom meggyőződésnek, sőt szégyellem a kalaplevevést vagy keresztvetést, mert talán másokkal megyek, akik megmosolyognak érte vagy talán meg is szólnak miatta, lehet bennem az érzés bármilyen szent is, de hitemet meg nem vallottam. A hitvallás tehát az én belső meggyőződésnek kifelé való őszinte megnyilvánulása. Olyan megnyilvánulása, mely kizár mindenféle álszenteskedést, farizeusosodást, de kizárja a félelmet, a gyávaságot. Hol erős meggyőződés, krisztusi hit van, és ez kifelé megnyilvánul cselekedetben, beszédben és jó példában, ott van igazi hitvallás.

Ilyen hitvallás volt abban az emberben is, aki részt vett egy előkelő társaság ebédjén.

Ebéd után a házigazda indítványozta, hogy menjenek a kertbe sétálni egyet. A vendégek mind felálltak, hogy kimenjenek. A házigazda megkérdezte, hogy nincs-e valakinek más indítványa, mondanivalója. A mi emberünk jelentkezett. Néki még volt mondanivalója. Keresztet vette és imádkozott: Köszönjük Uram minden jótéteményedet, melyet a Te nagy jó voltodból magunkhoz vettünk. Ki élsz és uralkodsz mindörökkön örökké. Ámen. Ez volt, amit még mondani akartam. Voltak akik megmosolyogták, de voltak akik kezét fogták vele. Ennek az embernek belső meggyőződése kifelé is megnyilvánult.

K.K.T. A mai szent evangéliumban Krisztus tanulságtételre szólít. Vessünk számot eddigi életünkkel. Őszinte magunkba nézéssel vizsgáljuk meg önmagunkat. Eddig Krisztus mellett, vagy ellene tettem tanulságot. Mert harmadik út nincsen. Krisztus maga mondta: aki nincs velem, ellenem van, aki nem gyűjt velem, szétszór.

Krisztus mellet nem lehet közömbösen elmenni. Vele minden ember találkozik , vele szemben mindenkinek állást kell foglalnia: Vele vagy ellene, megvallom, vagy megtagadom. Ha a lelki számvétel után azt kellene megvallanom önmagam előtt, hogy hitemet nem nyilvánítottam eddig kifelé is, vagy pedig külső cselekedeteket végeztem ugyan, de csak látszatra, belső meggyőződés nélkül, akkor rajtam a sor. Állást fogllok Krisztus mellett, de úgy, hogy meggyőződéssel hirdetem szavammal, példámmal és cselekedeteimmel embertársaimnak, családomnak és barátaimnak hitemet, krisztusi meggyőződésemet beleviszem a mindennapi élet piacába Krisztust, tanítását, megemlékezve Krisztus ígéretéről: Mindaz aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom őt az atyám előtt, ki a mennyekben van: aki pedig megtagad engem az emberek előtt, megtagadom én is őt atyám előtt, ki a mennyekben vagyon. Ne tagadjuk meg őt sohasem szavainkkal, sem cselekedeteinkkel. Legyen bár osztályrészünk gúny, szidalmazás, megvetés, várjon ránk bármi is, valljuk meg nyíltan, bátorsággal, hogy vértanúk és hitvallók unokái, katolikus keresztények, Krisztusnak követői vagyunk. Ámen.

Kőröstarján, 1965. május 30.